

ΜΠΕΡΝΑΡΤ ΚΟΡΝΤΟΥΕΛ

Ο ΦΛΟΓΟΦΟΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ίσως ο μεγαλύτερος
συγγραφέας ιστορικών
περιπετειών της εποχής μας.
Washington Post

NETFLIX

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ
ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ
NETFLIX

Ο ΦΛΟΓΟΦΟΡΟΣ

Μπέρναρντ Κόρνγουελ

Ο Ούτρεντ παραμονεύει γύρω από το Μπέμπανμπεργκ, το κάστρο που δικαιοματικά του ανήκει, αλλά δεν κατέχει. Και ενώ προσπαθεί να σκεφτεί πώς θα το κατακτήσει, οι Σάξονες εισβάλλουν στον νότο της Νορθουμβρίας, το βασίλειο του γαμπρού του Σίγκτριγκρ – μια περίεργη εισβολή, λίγο διαφορετική από τις άλλες. Έτσι, ο αήτητος πολέμαρχος πρέπει να εγκαταλείψει για άλλη μια φορά τα σχέδιά του και να σπεύσει να δώσει λύση στο μυστήριο αυτής της περίεργης εισβολής.

Και ενώ φέρνει σε πέρας αυτή την αποστολή, οι εχθροί γύρω από το Μπέμπανμπεργκ πληθαίνουν. Ο καταχραστής συνονόματος ξάδελφος, οι Σκοτσέζοι, ο τρελός επίσκοπος, ο αιώνιος αντίπαλός του ο Έθελγκελμ, πεθερός του βασιλιά Έντουαρντ, ο Έιναρ ο Λευκός, όλοι αυτοί ενώνονται σε απρόσμενες συμμαχίες, κάποιιοι αλλάζουν στρατόπεδο για μια χούφτα χρυσάφι, αλλά όλοι έχουν έναν κοινό εχθρό που θέλουν να εξαφανίσουν από το πρόσωπο της γης: τον Ούτρεντ.

Αφού επιτυγχάνει να εξασφαλίσει την ειρήνη ανάμεσα στη Νορθουμβρία και τους Σάξονες για άλλον έναν χρόνο, ο Ούτρεντ είναι ελεύθερος να οργανωθεί και να εκπληρώσει το όνειρό του: να κατακτήσει το απόρητο κάστρο του. Βάζει λοιπόν σε εφαρμογή ένα σχέδιο το οποίο σαν πρώτη κίνηση έχει τη διασπορά μιας ανυπόστατης φήμης: Ο Ούτρεντ του Μπέμπανμπεργκ θα φύγει για τη Φριζία. Ξοδεύει πολλά για να πείσει εχθρούς και φίλους ότι πρόκειται να σαλπάρει για μια πιο ήσυχη ζωή στην απέναντι ακτή.

Το σχέδιό του έχει πολλές πιθανότητες να πετύχει, φτάνει οι θεοί του Ούτρεντ να είναι μαζί του αυτή τη φορά, γιατί, εκτός από τους πιστούς του συντρόφους, όλοι οι άλλοι είναι εναντίον του.

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Φλογοφόρος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Flame Bearer
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2016
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Bernard Cornwell
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπαρουξής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Bernard Cornwell, 2016
© Χάρτι: John Gilkes, 2016
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Stephen Mulcahey, Dave Wall/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4082-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4083-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΚΟΡΝΤΟΥΕΛ

Ο ΦΛΟΓΟΦΟΡΟΣ

Μετάφραση: Γιώργος Μπαρουξής

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η ΤΡΙΑΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΑΡΘΟΥΡΟΥ

Ο Βασιλιάς του Χειμώνα, 2003, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Ο Εχθρός του Θεού, 2004, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Εξκάλιμπερ, 2005, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Η ΤΡΙΑΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οι Καβαλάρηδες της Σκιάς, 2002, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Οι Τοξότες της Πίστης, 2005, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Οι Αιρετικοί, 2006, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

ΣΑΞΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Το Τελευταίο Βασίλειο, 2007, μτφρ. Νίκος Γ. Παπαδάκης

Ο Χλομός Καβαλάρης, 2008, μτφρ. Νίκος Γ. Παπαδάκης

Οι Άρχοντες του Βορρά, 2009, μτφρ. Νίκος Γ. Παπαδάκης

Το Τραγούδι του Ξίφους, 2011, μτφρ. Μαρίνα Κόφφα

Φλεγόμενη Γη, 2013, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο Θάνατος των Βασιλέων, 2014, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο Παγανιστής Άρχοντας, 2015, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο Κενός Θρόνος, 2016, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Οι Πολεμιστές της Καταγίδας, 2018, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

*Ο Φλογοφόρος αφιερώνεται
στον Κέβιν Σκοτ Κάλαχαν
1922-2015
Wyrd bið ful āraed*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χάρτης

12

Τοπωνύμια

13

Μέρος πρώτο

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ

17

Μέρος δεύτερο

Η ΠΑΓΙΔΑ

69

Μέρος τρίτο

Ο ΤΡΕΛΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

173

Μέρος τέταρτο

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΜΠΕΜΠΑΝΜΠΕΡΓΚ

277

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

347

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

353

ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ

Η γραφή των τοπωνυμίων στην Αγγλία της αγγλοσαξονικής περιόδου ήταν δύσκολη υπόθεση, καθώς δεν υπήρχε συνεπής τρόπος γραφής, ούτε καν συμφωνία σχετικά με αυτό καθαυτό το όνομα. Επομένως, το Λονδίνο αποδιδόταν ανά περίπτωση ως Λουντόνια, Λούντενμπεργκ, Λουντέν, Λούντενβικ, Λούντενκεστερ και Λουντρο. Σίγουρα κάποιοι αναγνώστες θα προτιμούσαν άλλες εκδοχές των τοπωνυμίων από αυτές που παρατίθενται στη συνέχεια, όμως, στις περισσότερες περιπτώσεις, επέλεξα τη γραφή που παρατίθεται είτε στο *Oxford* είτε στο *Cambridge Dictionary of English Place-Names* για τις περιόδους εκείνες που προσεγγίζουν περισσότερο το έτος 900 μ.Χ., όμως ακόμη και αυτή η λύση δεν είναι απόλυτη. Η νήσος Χέιλινγκ, λ.χ., αποδιδόταν είτε ως Χέιλινσινγκερ, είτε ως Χέγκλινγκκείγκε. Άλλωστε, ούτε οι δικές μου αποφάσεις ήταν απόλυτα προσανατολισμένες σε μία κατεύθυνση: κανονικά την Αγγλία θα έπρεπε να τη γράφω Ένγκλαλαντ και προτίμησα τη χρήση της σύγχρονης απόδοσης για το όνομα της περιοχής της Νορθουμβρίας, αντί του Νορ Χίμπραλοντ, προκειμένου να αποφευχθεί η εντύπωση ότι τα σύνορα του αρχαίου βασιλείου συμπίπτουν με αυτά της σύγχρονης κομητείας. Επομένως, η λίστα αυτή, όπως και οι γραφές των τοπωνυμίων, διατηρεί κάποιες ιδιορρυθμίες.

ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ	ΜΕΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ	ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΕΣ
Aetgefrin	Έτγκεφριν	Yeavinger Bell, Northumberland
Alba	Άλμπα	Βασίλειο που περιλάμβανε μεγάλο μέρος της σημερινής Σκωτίας
Beamfleot	Μπίμφλεοτ	Benfleet, Essex
Bebbanburg	Μπέμπανμπεργκ	Κάστρο Bamburgh, Northumberland
Beina	Μπέινα	Ποταμός Bain
Cair Ligualid	Κερ Λίγκουαλιντ	Carlisle, Cumbria
Ceaster	Κέστερ	Chester, Cheshire
Cirrenceastre	Κίρενστερ	Cirencester, Gloucestershire
Cocuedes	Κοκουέντες	Coquet Island, Northumberland
Contwaraburg	Κοντουάραμπεργκ	Canterbury, Kent
Dumnoc	Ντάμνοκ	Dunwich, Suffolk (πλέον το μεγαλύτερο μέρος είναι θάλασσα)
Dunholm	Ντάνολμ	Durham, Κομητεία Durham
Eoferwic (Jorvik στα δανέζικα)	Έοφερουικ	York, Yorkshire
Ethandun	Έθαντουν	Edington, Wiltshire
Gewasc (The)	Γκέγουασκ	The Wash
Godmundcestre	Γκόντμουντκεστρε	Godmanchester, Cambridgeshire
Grimesbi	Γκρίμεσμπι	Grimsby, Humberside
Gyruum	Γκίροουμ	Jarrow, Tyne & Wear

ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ	ΜΕΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ	ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΕΣ
Hornecastre	Χόρνκαστρ	Horncastle, Lincolnshire
Humbre	Χούμπρε	Ποταμός Humber
Huntandun	Χάνταντον	Huntingdon, Cambridgeshire
Ledecestre	Λέντεκεστρε	Leicester, Leicestershire
Lindcolne	Λίντκολν	Lincoln, Lincolnshire
Lindisfarena	Λιντισφαρένα	Lindisfarne (Holy Island), Northumberland
Lundene	Λονδίνο	London
Maeldunesburh	Μάλντουνσμπερχ	Malmesbury, Wiltshire
Steanford	Στένφορντ	Stamford, Lincolnshire
Strath Clota	Στραθ Κλότα	Strathclyde, Σκωτία
Sumorsaete	Σούμερσετε	Somerset
Tinan	Τίναν	Ποταμός Tyne
Use	Ούζε	Ποταμός Ouse (Νορθουμβρία) Great Ouse (Ανατολική Αγγλία)
Wavenhe	Γουάβενχε	Ποταμός Waveney
Weallbyrig	Γουίλμπιριγκ	Φανταστικό όνομα για ένα οχυρό στο τείχος του Αδριανού
Wiire	Γουίρ	Ποταμός Wear
Wiltunscir	Ουίλτονσια	Wiltshire
Wintanceaster	Ουίντανστερ	Winchester, Hampshire

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο Βασιλιάς

1

ΛΑ ΕΙΧΑΝ ΑΡΧΙΣΕΙ με τρία πλοία.

Τώρα τα πλοία ήταν τέσσερα.

Τα τρία πλοία είχαν έρθει στην ακτή της Νορθουμβρίας όταν ήμουν παιδί, και μέσα σε λίγες μέρες ο μεγαλύτερος αδελφός μου ήταν νεκρός και μέσα σε λίγες βδομάδες ο πατέρας μου τον είχε ακολουθήσει στον τάφο, ο θεός μου είχε κλέψει τη γη μου κι εγώ είχα εξοριστεί. Τώρα, μετά από τόσα χρόνια, ήμουν στην ίδια ακτή και παρακολουθούσα τέσσερα πλοία να πλησιάζουν.

Έρχονταν από τον βορρά, και ό,τι έρχεται από τον βορρά φέρνει κακά μαντάτα. Ο βορράς φέρνει κρύο και πάγο, Σκανδιναβούς και Σκοτσέζους. Φέρνει εχθρούς, και είχα ήδη αρκετούς εχθρούς, γιατί είχα έρθει στη Νορθουμβρία για να ανακαταλάβω το Μπέμπανμπεργκ. Είχα έρθει για να σκοτώσω τον ξάδελφό μου που είχε σφετεριστεί τη θέση μου. Είχα έρθει για να πάρω πίσω το σπίτι μου.

Το Μπέμπανμπεργκ βρισκόταν νότια. Δεν έβλεπα τα τείχη του από εκεί που στέκονταν τα άλογά μας γιατί οι αμιμόλοφοι ήταν ψηλοί, έβλεπα όμως καπνό από τις εστίες του οχυρού να παρασύρεται προς τα δυτικά από τον δυνατό άνεμο. Ο καπνός μεταφερόταν προς την ενδοχώρα για να ενωθεί με τα χαμηλά γκριζα σύννεφα που έτρεχαν προς τους σκούρους λόφους της Νορθουμβρίας.

Ο άνεμος ήταν τσουχτερός. Οι επίπεδες εκτάσεις άμμου που απλώνονταν προς τη Λιντισφαρένα ήταν σκεπασμένες από κύματα που έσπαγαν και ορμούσαν άσπρα και ορμητικά προς την ακτή. Πιο ανοιχτά, τα κύματα ήταν αφρισμένα και ο αφρός τους παρασυρόταν αγριεμένος από τον αέρα. Έκανε τρομερό κρύο. Μπορεί στη Βρετανία να είχε έρθει η άνοιξη, αλλά στην ακτή της Νορθουμβρίας ο χειμώνας ήταν ακόμη βαρύς. Ευτυχώς φορούσα τον μανδύα από αρκουδοτόμαρο.

«Άσχημη μέρα για ναυτικούς», μου φώναξε ο Μπεργκ. Ήταν ένας από τους νεότερους άνδρες μου, ένας Σκανδιναβός που περριφανευόταν για τις ικανότητές του στην ξιφομαχία. Την τελευταία χρονιά είχε αφήσει τα μακριά μαλλιά του να μακρύνουν ακόμη περισσότερο, και τώρα απλώνονταν σαν μεγάλη αλογοουρά κάτω από το χείλος του κράνους του. Μια φορά είχα δει έναν Σάξονα να αρπάζει κάποιον από τα μακριά μαλλιά του και να τον σέρνει πίσω από τη σέλα, και μετά να τον καρφώνει με το κοντάρι του ενώ αυτός χτυπιόταν ακόμη στο χώμα.

«Πρέπει να κόψεις του μαλλιά σου», του είπα.

«Στη μάχη τα δένω!» μου φώναξε, και μετά έδειξε με ένα νεύμα προς τη θάλασσα. «Θα ναυαγήσουν! Είναι πολύ κοντά στην ακτή!»

Τα τέσσερα πλοία ακολουθούσαν την ακτή αλλά κινδύνευαν να παρασυρθούν. Ο άνεμος ήθελε να τα στείλει να προσαράξουν στην άμμο, να τα τουμπάρει εκεί και να τα σπάσει, αλλά οι κωπηλάτες τραβούσαν κουπί με δύναμη και οι τιμονιέρηδες προσπαθούσαν να στρίψουν τα σκάφη μακριά από τα κύματα. Η θάλασσα έσκαγε στην πλώρη τους και απλωνόταν λευκή και αφρισμένη στα καταστρώματα. Ο πλευρικός άνεμος ήταν πολύ δυνατός, έτσι είχαν κατεβάσει τις κεραίες και τα πανιά στο κατάστρωμα.

«Ποιοι είναι;» ρώτησε ο γιος μου, σπιρουνίζοντας το αλόγο του για να έρθει δίπλα στο δικό μου. Ο άνεμος σήκωνε τον μανδύα του και μαστίγωνε τη χαιτή και την ουρά του αλόγου του.

«Πού να ξέρω;» απάντησα.

«Δεν τους έχεις ξαναδεί;»

«Ποτέ», είπα. Ήξερα τα περισσότερα πλοία που λυμαινόταν την ακτή της Νορθουμβρίας, αλλά αυτά τα τέσσερα μου ήταν άγνωστα. Δεν ήταν εμπορικά, είχαν την ψηλή πλώρη και τα χαμηλά έξαλλα των πολεμικών πλοίων. Στις πλώρες τους είχαν σκαλισμένα κεφάλια ζώων, που σημαίνει ότι ήταν παγανιστές. Τα πλοία ήταν μεγάλα. Υπολόγιζα ότι το καθένα έπαιρνε σαράντα με πενήντα άντρες που τώρα κωπηλατούσαν για τη ζωή τους στην άγρια θάλασσα και τον παγερό αέρα. Τα νερά ανέβαιναν από την παλίρροια κι αυτό σήμαινε ότι είχε δυνατό ρεύμα προς βορρά, ενώ τα πλοία πολεμούσαν να κινηθούν προς νότο, με τους δράκους στις πλώρες τους να λουίζονται από αφρούς καθώς τα ενάντια κύματα έσπαγαν στα πλευρά τους. Είδα το πιο κοντινό πλοίο να ορθώνεται σε ένα κύμα και να μισοχάνεται πίσω από τα νερά που έσπασαν γύρω από την πλώρη του. Το ήξερα ότι υπήρχε ένα ρηχό κανάλι που καμπύλωνε πίσω από τη Λιντισφαρένα και πρόσφερε καταφύγιο; Το κανάλι φαινόταν εύκολα με την άμπωτη, αλλά τώρα, με τα νερά να ανεβαίνουν από την παλίρροια και να κοχλάζουν από τον άνεμο, το πέρασμα κρυβόταν από τον κινούμενο αφρό και τα μανιασμένα κύματα, και τα τέσσερα πλοία, αγνοώντας την ασφάλεια που μπορούσε να τους προσφέρει το κανάλι, προσπέρασαν κωπηλατώντας την είσοδό του για να συνεχίσουν παλεύοντας προς το επόμενο αραξοβόλι που θα τους πρόσφερε ασφάλεια.

Πήγαιναν στο Μπέμπανμπεργκ.

Γύρισα το άλογό μου προς τον νότο και οδήγησα τους εξήντα άντρες μου κατά μήκος της ακτής. Ο άνεμος τίναξε άμμο στο πρόσωπό μου.

Δεν ήξερα ποιοι ήταν, αλλά ήξερα πού πήγαιναν τα τέσσερα πλοία. Πήγαιναν στο Μπέμπανμπεργκ, και η ζωή, σκέφτηκα, ξαφνικά γινόταν πιο δύσκολη.

Σε μερικές στιγμές μόνο είχαμε φτάσει στο κανάλι του Μπέμπανμπεργκ. Τα κύματα σφυροκοπούσαν την ακτή και έμπαιναν αφρίζοντας στο λιμάνι, γεμίζοντας την είσοδό του με στροβίλους γκρίζου

αφρού. Η είσοδος δεν ήταν πλατιά, όταν ήμουν παιδί κολυμπούσα συχνά από τη μια άκρη της στην άλλη, αν και ποτέ όταν είχε δυνατή άμπωτη. Μία από τις παλιότερες αναμνήσεις μου ήταν να βλέπω ένα παιδί να πνίγεται καθώς η άμπωτη το παρέσυρε από το κανάλι του λιμανιού. Λεγόταν Έγκλαφ, και πρέπει να ήταν έξι εφτά χρόνων όταν πνίγηκε. Ήταν γιος ενός ιερέα, μοναχογιός. Παράξενο πώς θυμάσαι ονόματα και πρόσωπα από το μακρινό παρελθόν. Ήταν κοντό και αδύνατο παιδί, μελαχρινό και αστείο, το συμμαθούσα. Ο αδελφός μου τον προκάλεσε να κολυμπήσει το κανάλι και τον θυμάμαι να γελάει καθώς ο Έγκλαφ χάθηκε μέσα στα σκοτεινά αφρισμένα νερά. Έβαλα τα κλάματα και ο αδελφός μου μου έριξε σφαλιάρα. «Ήταν αδύναμος», είπε.

Πώς απεχθανόμαστε την αδυναμία! Μόνο οι γυναίκες και οι παπάδες επιτρέπεται να είναι αδύναμοι. Και οι ποιητές ίσως. Ο καημένος ο Έγκλαφ πνίγηκε επειδή ήθελε να δείχνει άφοβος όπως εμείς οι υπόλοιποι, και στο τέλος απέδειξε ότι ήταν το ίδιο ηλίθιος. «Έγκλαφ», είπα μεγαλόφωνα το όνομά του καθώς καλπάζαμε στην παραλία.

«Τι;» φώναξε ο γιος μου.

«Έγκλαφ», είπα πάλι, χωρίς να κάνω τον κόπο να εξηγήσω, όμως πιστεύω ότι αυτοί οι άνθρωποι ζουν όσο θυμόμαστε τα ονόματά τους. Δεν είμαι σίγουρος πώς ζουν, αν είναι πνεύματα που πετούν σαν σύννεφα ή αν ζουν στον άλλον κόσμο. Ο Έγκλαφ δεν μπορεί να πήγε στη Βαλχάλα γιατί δεν πέθανε στη μάχη, αλλά επιπλέον ήταν χριστιανός φυσικά, έτσι πρέπει να πήγε στον δικό τους παράδεισο, πράγμα που με έκανε να τον λυπάμαι ακόμη περισσότερο. Οι χριστιανοί μου έχουν πει ότι μετά τον θάνατο ψέλνουν ύμνους στον σταυρωμένο θεό τους. Για όλη την αιωνιότητα! Τι φαντασμένος θεός είναι αυτός που θέλει να ακούει να τον εξυμνούν για πάντα; Μου θύμισε τον Μπάργουλφ, έναν άρχοντα της Δυτικής Σαξονίας, που είχε πληρώσει τέσσερις αρπιστές να λένε τραγούδια για τα πολεμικά του κατορθώματα, που ήταν σχεδόν ανύπαρκτα. Ο Μπάργουλφ ήταν χοντρός, εγωιστής και άπληστος, πραγματικό γουρουνί, ακριβώς το είδος που θα ήθελε να ακούει

να τον εξυμνούν στον αιώνα τον άπαντα. Φαντάστηκα και τον χριστιανικό θεό σαν έναν χοντρό, βλοσυρό άρχοντα, που κάθεται αμίλητος στην τραπεζαρία του και ακούει τους λακέδες του να του λένε τι σπουδαίος που είναι.

«Στρίβουν!» φώναξε ο γιος μου βγάζοντάς με από τις σκέψεις μου. Κοίταξα αριστερά και είδα το πρώτο πλοίο να στρίβει προς το κανάλι. Έκανε καλή είσοδο. Ένας άπειρος καπετάνιος μπορεί να ξεγελιόταν από τα ισχυρά ρεύματα κοντά στην ακτή, αλλά αυτός κατάλαβε τον κίνδυνο και οδήγησε το πλοίο του ίσια στην είσοδο του λιμανιού. «Μέτρα τους άντρες στα πλοία», είπα στον Μπεργκ.

Σταματήσαμε τα άλογα στη βόρεια όχθη του καναλιού, όπου η άμμος ήταν σκεπασμένη από μαύρα φύκια, κοχύλια και ξασπρισμένα κομμάτια ξύλο. «Ποιοι είναι;» με ρώτησε ο Ρόρικ. Ήταν μικρός, ο νέος μου υπηρέτης.

«Μάλλον Σκανδιναβοί», είπα, «σαν εσένα». Είχα σκοτώσει τον πατέρα του και είχα τραυματίσει τον ίδιο στην αιματηρή μάχη που έδωξε τους παγανιστές από τη Μερκία. Είχα μετανιώσει που τραυμάτισα ένα παιδί, ήταν μόνο εννιά χρόνων όταν τον χτύπησα με το ξίφος μου, το Κεντρί της Σφήκας, και οι τύψεις μου με έκαναν να τον υιοθετήσω, όπως είχε υιοθετήσει ο Ράγκναρ ο Πρεσβύτερος εμένα πριν από πολύ καιρό. Το αριστερό χέρι του Ρόρικ είχε γίνει καλά, αν και δε θα ήταν ποτέ τόσο δυνατό όσο το δεξί. Όμως μπορούσε να κρατήσει ασπίδα και έδειχνε ευτυχιμένος. Τον συμπαθούσα.

«Είναι Σκανδιναβοί!» επανέλαβε αυτός χαρούμενος.

«Έτσι νομίζω», είπα. Δεν ήμουν σίγουρος, αλλά κάποια χαρακτηριστικά των πλοίων έδειχναν ότι ήταν Σκανδιναβοί μάλλον παρά Δανοί. Τα μεγάλα σκαλιστά ζώα στην πλώρη ήταν πιο εντυπωσιακά και τα κοντά κατάρτια έγερναν προς την πρύμνη περισσότερο από ό,τι στα πιο πολλά πλοία. «Μην πας πολύ βαθιά!» φώναξα στον Μπεργκ, που είχε σπιρουνίσει το άλογό του και είχε μπει στα ρηγά μέχρι πάνω από τις σπλές.

Η παλίρροια ορμούσε μέσα στο κανάλι με τα κύματα να αφρί-

ζουν από τον άνεμο, εγώ όμως κοίταζα στην απέναντι όχθη μόλις πενήντα-εξήντα μέτρα απόσταση. Εκεί υπήρχε μια μικρή αμμουδιά που γρήγορα θα τη σκέπαζε το νερό, και μετά υπήρχαν μαύρα βράχια που ανέβαιναν μέχρι ένα ψηλό τείχος. Ήταν πέτρινο και, όπως και πολλά άλλα κτίσματα στο Μπέμπανμπεργκ, είχε φτιαχτεί την εποχή του πατέρα μου. Στο κέντρο αυτού του τείχους ήταν η Θαλασσινή Πύλη. Πριν από χρόνια ο θεός μου, τρέμοντας μήπως του επιτεθώ, είχε σφραγίσει και τη Χαμηλή και την Ψηλή Πύλη, που οι δυο τους σχημάτιζαν την κύρια είσοδο στο οχυρό, και είχε φτιάξει τη Θαλασσινή Πύλη, που μπορούσες να την πλησιάσεις μόνο με πλοίο ή από ένα μονοπάτι κατά μήκος της ακτής που οδηγούσε κάτω από τις επάλξεις που έβλεπαν προς τη θάλασσα. Με τον καιρό ο φόβος του μειώθηκε, και επειδή η τροφοδοσία του Μπέμπανμπεργκ από τη Θαλασσινή Πύλη ήταν δύσκολη και χρονοβόρα, είχε ξαναοίξει τις δύο νότιες πύλες. Όμως η Θαλασσινή Πύλη υπήρχε ακόμη. Πίσω της άρχιζε ένα απότομο μονοπάτι που ανέβαινε σε μια ψηλότερη πύλη η οποία διαπερνούσε το ξύλινο τείχος που περικύκλωνε ολόκληρη την κορυφή του βράχου πάνω στον οποίο ήταν χτισμένο το Μπέμπανμπεργκ.

Αντρες συγκεντρώνονταν στην πλατφόρμα μάχης πάνω στο ψηλό ξύλινο τείχος. Κουνούσαν τα χέρια, όχι σ' εμάς αλλά στα πλοία που πλησίαζαν, και μου φάνηκε ότι άκουσα ζητωκραυγές από τις ψηλές επάλξεις, αλλά μπορεί να ήταν της φαντασίας μου.

Σίγουρα όμως δεν ήταν της φαντασίας μου το κοντάρι. Το εκτόξευσε κάποιος από το ξύλινο τείχος και το είδα να πετά, σκούρο κάτω από τα μαύρα σύννεφα. Για μια στιγμή έμοιαζε να αιωρείται στον αέρα, και μετά, σαν γεράκι που εφορμά, βούτηξε και καρφώθηκε με δύναμη στα ρηγά νερά μόλις πέντε-έξι βήματα πριν από το άλογο του Μπεργκ. «Φέρ' το», είπα στον Ρόρικ.

Τώρα άκουγα γιουχαΐσματα από τις επάλξεις. Το κοντάρι δεν είχε φτάσει στον στόχο του, αλλά ήταν τρομερή ρίψη παρ' όλα αυτά. Έριξαν άλλα δύο κοντάρια, αλλά αυτά έπεσαν στη μέση του καναλιού. Ο Ρόρικ μου έφερε το πρώτο κοντάρι. «Κράτα χαμηλά τη μύτη», είπα.

«Χαμηλά;»

«Κοντά στην άμμο».

Ξεπέξεψα, ανασήκωσα τη βαριά αλυσιδωτή πανοπλία, άνοιξα τα κορδόνια και σημάδεψα. «Κράτα το ακίνητο», είπα στον Ρόρικ, και μετά, αφού σιγουρεύτηκα ότι οι άντρες στην πλώρη του πρώτου πλοίου παρακολουθούσαν, κατούρησα τη μύτη. Ο γιος μου γέλασε, ο Ρόρικ το ίδιο. «Και τώρα δώσ' το μου», είπα στον μικρό, και του πήρα το κοντάρι. Περίμενα. Το πρώτο πλοίο έμπαινε ορμητικά στο κανάλι τώρα, τα κύματα έβραζαν κατά μήκος του καθώς οι κωπηλάτες τραβούσαν τα κουπιά τους. Η ψηλή πλώρη του, ένας δράκος με ανοιχτό στόμα και άγρια μάτια, ορθωνόταν πάνω από τα αφρισμένα νερά. Τράβηξα πίσω το χέρι και περίμενα, θα ήταν δύσκολη ρίψη, που γινόταν ακόμη πιο δύσκολη από τη δύναμη του ανέμου και το βάρος του αρκουδοτόμαρου που μου τραβούσε το χέρι κάτω, όμως δεν είχα χρόνο να ξεκουμπώσω τον βαρύ μανδύα. «Αυτό είναι η κατάρα του Όντιν!» φώναξα στο πλοίο.

Και πέταξα το κοντάρι.

Είκοσι βήματα απόσταση.

Η μύτη του, μουσκεμένη από κάτουρα, βρήκε τον στόχο. Καρφώθηκε στο μάτι του δράκου και το κοντάρι συνέχισε να τρέμει εκεί καθώς το πλοίο πέρασε μπροστά μας σπρωγμένο από την παλίρροια και μπήκε στα ήρεμα εσωτερικά νερά του ρηχού λιμανιού που προστατευόταν από τη θάλασσα από τον μεγάλο βράχο πάνω στον οποίο ήταν χτισμένο το οχυρό.

Το οχυρό μου. Το Μπέμπανμπεργκ.

Μπέμπανμπεργκ.

Από τη μέρα που μου το έκλεψαν ονειρευόμουν να το πάρω πίσω. Ο κλέφτης ήταν ο θεός μου, αλλά τώρα το είχε ο γιος του, που τολμούσε να αυτοαποκαλείται Ούτρεντ. Έλεγαν ότι δεν μπορεί κανείς να το κυριέψει, παρά μόνο με προδοσία ή πείνα. Ήταν τεράστιο, χτισμένο πάνω σε έναν μεγάλο βράχο που ήταν σχεδόν

νησί, και μπορούσες να το πλησιάσεις μόνο από τη στεριά, από ένα στενό μονοπάτι. Και ήταν δικό μου.

Κάποτε είχα κοντέψει να το κυριέψω. Είχα περάσει με τους άντρες μου τη Χαμηλή Πύλη, αλλά την τελευταία στιγμή πρόλαβαν και έκλεισαν την Ψηλή Πύλη, και έτσι ο ξάδελφός μου κυβερνούσε ακόμη στο μεγάλο οχυρό δίπλα στην ταραγμένη θάλασσα. Πάνω από το οχυρό ανέμιζε η σημαία του με το κεφάλι του λύκου, και οι άντρες του χλεύαζαν από τις επάλξεις καθώς απομακρυνόμασταν, ενώ τα τέσσερα πλοία περνούσαν από το κανάλι για να βρουν καταφύγιο μέσα στο ρηχό λιμάνι.

«Εκατόν πενήντα άντρες», μου είπε ο Μπεργκ, και μετά πρόσθεσε, «νομίζω».

«Και μερικές γυναίκες και παιδιά», είπε ο γιος μου.

«Που σημαίνει ότι θα μείνουν εδώ, όποιοι κι αν είναι», είπα.

Παρακάμψαμε τη βόρεια άκρη του λιμανιού όπου η παραλία ήταν θολή από τις φωτιές πάνω στις οποίες οι ένοικοι του ξαδέλφου μου κάπνιζαν ρέγγες ή έφτιαχναν αλάτι βράζοντας θαλασσόνερο. Αυτοί οι ένοικοι είχαν ζαρώσει τώρα στα μικρά σπίτια τους γύρω από την όχθη του λιμανιού. Μας φοβούνταν και φοβούνταν επίσης τα πλοία που μόλις είχαν φτάσει και έριχναν πέτρινες άγκυρες ανάμεσα στα μικρότερα αλιευτικά που είχαν μπει στο λιμάνι του Μπέμπανμπεργκ για να προστατευτούν από τον δυνατό άνεμο στα ασφαλή νερά του. Ένα σκυλί γάβγισε μέσα σ' ένα από τα σπίτια με τις χωμάτινες στέγες και το σταμάτησαν αμέσως. Σπιρούνισα το άλογο περνώντας ανάμεσα από δύο σπίτια κι άρχισα να ανεβαίνω την πλαγιά πίσω τους. Κατοίκες απομακρύνθηκαν καθώς πλησιάσαμε, και ένα κοριτσάκι γύρω στα πέντε με έξι που τις βοσκούσε άρχισε να κλαψουρίζει κρύβοντας το πρόσωπο στα χέρια. Γύρισα στη χαμηλή κορυφή και είδα τα πληρώματα των τεσσάρων πλοίων να βγαίνουν στη στεριά περπατώντας στα ρηχά με βαριά φορτία στους ώμους τους. «Θα μπορούσαμε να τους σκοτώσουμε τώρα καθώς βγαίνουν στη στεριά», είπε ο γιος μου.

«Δεν μπορούμε τώρα», είπα, και έδειξα τη Χαμηλή Πύλη που

έκλεινε τον στενό ισθμό που οδηγούσε στο οχυρό. Είχαν αρχίσει να εμφανίζονται καβαλάρηδες εκεί, βγαίνοντας από την αιίδα με τα διακοσμητικά κρानία και καλπάζοντας προς το λιμάνι.

Ο Μπεργκ γέλασε κι έδειξε το κοντινότερο πλοίο. «Το κοντάρι σου είναι ακόμη εκεί, άρχοντα!»

«Τυχερή ρίψη», είπε ο γιος μου.

«Δεν ήταν τύχη», είπε αποδοκιμαστικά ο Μπεργκ. «Ο Όντιν οδήγησε το κοντάρι». Ήταν θεοσεβούμενος νέος.

Οι καβαλάρηδες οδηγούσαν τους νεοφερμένους πολεμιστές προς τις καλύβες του χωριού και όχι προς το μεγάλο οχυρό στον βράχο. Τα πληρώματα των πλοίων άφηναν τα φορτία τους στην ακτή, και μετά πρόσθεσαν δέματα με κοντάρια, στοίβες ασπίδες και σωρούς τσεκούρια και σπαθιά. Γυναίκες κουβαλούσαν μικρά παιδιά στην όχθη. Ο άνεμος έφερνε αποσπάσματα ομιλιών και γέλια. Ήταν φανερό ότι οι νεοφερμένοι θα έμεναν εκεί, και σαν να ήθελαν να δείξουν ότι τώρα η γη ήταν δική τους, ένας κάρφωσε μια σημαία στην παραλία, σπρώχνοντας το κοντάρι της μέσα στα βότσαλα. Η σημαία ήταν γκριζα και πλατάγιζε στον ψυχρό άνεμο. «Βλέπεις τι έχει πάνω;» ρώτησα.

«Ένα κεφάλι δράκου», απάντησε ο Μπεργκ.

«Ποιος έχει για έμβλημα το κεφάλι του δράκου;» ρώτησε ο γιος μου.

Σήκωσα τους ώμους. «Κανείς από αυτούς που ξέρω».

«Θα ήθελα να δω έναν δράκο», είπε νοσταλγικά ο Μπεργκ.

«Μπορεί να είναι το τελευταίο πράγμα που θα δεις», είπε ο γιος μου.

Δεν ξέρω αν υπάρχουν δράκοι. Δεν έχω δει ποτέ. Ο πατέρας μου μου έλεγε ότι ζουν στους ψηλούς λόφους και τρώνε γελάδια και πρόβατα, αλλά ο Μπέοκα, ένας από τους ιερείς του πατέρα μου και ο παιδικός μου δάσκαλος, ήταν σίγουρος ότι οι δράκοι κοιμούνται βαθιά στη γη. «Είναι πλάσματα του Σατανά», μου είχε πει, «και κρύβονται βαθιά στο χώμα περιμένοντας τις έσχατες ημέρες. Και όταν ηχήσει η σάλπιγγα του ουρανού για να ανακοινώσει τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, θα πεταχτούν από το χώμα

σαν δαίμονες! Θα πολεμήσουν! Τα φτερά τους θα κρύψουν τον ήλιο, η ανάσα τους θα κάψει τη γη και η φωτιά τους θα καταφάει τους δίκαιους!»

«Δηλαδή, θα πεθάνουμε όλοι;»

«Όχι, όχι, όχι! Θα τους πολεμήσουμε!»

«Πώς πολεμάς έναν δράκο;» τον είχα ρωτήσει.

«Με την προσευχή, μικρέ, με την προσευχή».

«Δηλαδή, όντως θα πεθάνουμε όλοι», είπα πει, κι αυτός μου έριξε σφαλιάρα.

Τώρα τέσσερα πλοία είχαν φέρει τους γόνους του δράκου στο Μπέμπανμπεργκ. Ο ξάδελφός μου ήξερε ότι δέχεται επίθεση. Ήταν ασφαλής για χρόνια, προστατευμένος από το απόρθητο οχυρό του και τους βασιλιάδες της Νορθουμβρίας. Αυτοί οι βασιλιάδες ήταν εχθροί μου. Για να επιτεθώ στο Μπέμπανμπεργκ θα έπρεπε να διασχίσω πολεμώντας τη Νορθουμβρία και να νικήσω τους στρατούς των Δανών και των Σκανδιναβών που θα συγκεντρώνονταν για να προστατέψουν τη γη τους. Όμως τώρα ο βασιλιάς στο Έοφερονικ ήταν γαμπρός μου, η κόρη μου ήταν η βασίλισσά του, οι παγανιστές της Νορθουμβρίας ήταν φίλοι μου και μπορούσα να περάσω ανενόχλητος από τα σύνορα της Μερκίας μέχρι τα τείχη του Μπέμπανμπεργκ. Έτσι, για έναν ολόκληρο μήνα χρησιμοποιούσα αυτή τη νέα ελευθερία μου για να τρέχω στα βοσκοτόπια του ξαδέλφου μου, να λεηλατώ τα αγροκτήματά του, να σκοτώνω τους ορκισμένους άντρες του, να κλέβω τα ζώα του και να τριγυρίζω επιδεικτικά μπροστά στα τείχη του. Ο ξάδελφός μου δεν είχε βγει να με αντιμετωπίσει, προτιμώντας να μένει ασφαλής πίσω από τα απόρθητα τείχη του, αλλά τώρα είχε αποφασίσει να αυξήσει τις δυνάμεις του. Οι άντρες που κουβαλούσαν τις ασπίδες και τα όπλα τους στην όχθη πρέπει να είχαν προσληφθεί για να υπερασπίσουν το Μπέμπανμπεργκ. Είχα ακούσει φήμες ότι ο ξάδελφός μου θα πλήρωνε με χρυσάφι για τέτοιους άντρες, και παρακολουθούσαμε μήπως εμφανιστούν. Και μόλις είχαν φτάσει.

«Είμαστε περισσότεροι», είπε ο γιος μου. Είχα σχεδόν διακόσιους άντρες στρατοπεδευμένους στους λόφους στα δυτικά, έτσι

ναι, αν γινόταν μάχη, ήμασταν περισσότεροι από τους νεοφερμένους, όχι όμως αν ο ξάδελφός μου πρόσθετε τη φρουρά του οχυρού στις τάξεις τους. Τώρα είχε πάνω από τετρακόσιους άντρες, και η ζωή όντως είχε γίνει πιο δύσκολη.

«Θα πάμε κάτω να τους συναντήσουμε», είπα.

«Κάτω;» ρώτησε ο Μπεργκ έκπληκτος. Ήμασταν μόνο εξήντα εκείνη τη στιγμή, λιγότεροι από τους μισούς εχθρούς.

«Πρέπει να ξέρουμε ποιοι είναι πριν τους σκοτώσουμε», είπα. «Αυτό είναι απλή ευγένεια». Έδειξα ένα δέντρο λυγισμένο από τον άνεμο. «Ρόρικ!» φώναξα στον υπηρέτη μου, «κόψε ένα κλαδί από κείνο το δέντρο και κράτα το σαν λάβαρο». Ύψωσα τη φωνή μου για να με ακούσουν όλοι οι άντρες μου: «Γυρίστε τις ασπίδες σας ανάποδα!»

Περιμένα μέχρι να αρχίσει ο Ρόρικ να ανεμίζει το κομμένο κλαδί ως σύμβολο ανακωχής και να γυρίσουν οι άντρες μου αδέξια τις ασπίδες τους έτσι που το σύμβολο της λυκοκεφαλής να είναι ανάποδα, και μετά οδήγησα τον Τίντρεγκ, το μαύρο άλογό μου, στην κατηφοριά. Δεν πηγαίναμε γρήγορα. Ήθελα να σιγουρευτούν οι νεοφερμένοι ότι ερχόμασταν ειρηνικά.

Οι νεοφερμένοι ξεκίνησαν να μας συναντήσουν. Μια ντουζίνα άντρες μαζί με καμιά εικοσαριά από τους καβαλάρηδες του ξαδέλφου μου μπήκαν στο βοσκοτόπι όπου οι κατσίκες των χωρικών βοσκούσαν γαϊδουράγκαθα. Επικεφαλής των καβαλάρηδων ήταν ο Γουάλντχερε, ο διοικητής της φρουράς του Μπέμπανμπεργκ, με τον οποίο είχα συναντηθεί για πρώτη φορά πριν από δύο βδομάδες. Είχε έρθει στο στρατόπεδό μου στους δυτικούς λόφους με μια χούφτα άντρες, ένα κλαδί ανακωχής, και μια θρασύτατη απαίτηση να φύγουμε από τη γη του ξαδέλφου μου πριν μας σκοτώσουν. Χλεύασα την εντολή του και τον ίδιο, αλλά ήξερα ότι ήταν επικίνδυνος και πεπειραμένος πολεμιστής, που είχε πολεμήσει πολλές φορές ενάντια σε Σκοτσέζους επιδρομείς. Φορούσε όπως κι εγώ μανδύα από αρκουδοτόμαρο και στο αριστερό πλευρό του κρεμόταν ένα βαρύ σπαθί. Το επίπεδο πρόσωπό του πλαισιωνόταν από ένα σιδερένιο κράνος με νύχια αετού στην κορυφή. Είχε κοντή

γκρίζα γενειάδα, βλοσυρά γκριζα μάτια, και το στόμα του ήταν σαν μεγάλη χαρακιά και δε χαμογελούσε ποτέ. Το σύμβολο στην ασπίδα του ήταν ίδιο με το δικό μου, η γκριζα λυκοκεφαλή. Αυτό ήταν το σήμα του Μπέμπανμπεργκ και δεν το είχα εγκαταλείψει ποτέ. Ο Γουάλντχερε σήκωσε το γαντοφορεμένο χέρι του για να σταματήσει τους άντρες που τον ακολουθούσαν και σπιρούνισε το άλογό του πλησιάζοντας μερικά βήματα πιο κοντά. «Ήρθες να πα-ραδοθείς;» ρώτησε.

«Ξεχνάω το όνομά σου», είπα.

«Οι περισσότεροι βγάζουν σκατά από τον κώλο τους», απάντησε, «εσύ καταφέρνεις να τα βγάζεις από το στόμα σου».

«Η μάνα σου σε γέννησε από τον κώλο της και βρομάς ακόμα σκατά».

Οι προσβολές ήταν τυπική ρουτίνα. Δε γίνεται να συναντηθείς με έναν εχθρό χωρίς να τον βρίσξεις. Προσβάλλουμε ο ένας τον άλλον και μετά πολεμάμε, αλλά σήμερα μάλλον δε θα τραβούσαμε τα σπαθιά μας. Παρ' όλα αυτά, έπρεπε αναγκαστικά να υποκριθούμε. «Δύο λεπτά», είπε απειλητικά ο Γουάλντχερε. «Μετά θα σας επιτεθούμε».

«Μα έρχομαι ειρηνικά», είπα δείχνοντας το κλαδί.

«Θα μετρήσω ως το διακόσια», είπε ο Γουάλντχερε.

«Μα έχεις μόνο δέκα δάχτυλα», πετάχτηκε ο γιος μου, κάνοντας τους άντρες μου να γελάσουν.

«Διακόσια», βρυχήθηκε ο Γουάλντχερε, «και μετά θα σου χώσω το κλαδί ανακωχής στην κωλοτρυπίδα σου».

«Κι εσύ ποιος είσαι», είπα στον άντρα που είχε ανεβεί με τα πόδια την πλαγιά για να σταθεί δίπλα στον Γουάλντχερε. Πρέπει να ήταν ο αρχηγός των νεοφερμένων. Ήταν ψηλός και γλωμός, με ψηλό μέτωπο και πυκνά μακριά ξανθά μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω που έπεφταν στην πλάτη του. Ήταν πλούσιος ντυμένος, με ένα χρυσό κολάρο στον λαιμό και χρυσά περιβραχιόνια. Η αγκράφα της ζώνης του ήταν επίσης χρυσή, και ο προφυλακτήρας της λαβής του σπαθιού του έλαμπε κι αυτός χρυσός. Πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα. Είχε φαρδιές πλάτες, μακρόστενο πρόσωπο, πολύ

ανοιχτόχρωμα μάτια, και δρακοκεφαλές από μελάνι στα μάγουλα.
«Πες μου το όνομά σου», είπα.

«Μην απαντήσεις!» βρυχήθηκε ο Γουάλντχερε, μιλώντας αγγλικά, αν και η ερώτησή μου ήταν στα δανέζικα.

«Μπεργκ», είπα κοιτώντας ακόμη τον νεοφερμένο, «αν αυτό το σκατόστομο καθίει με διακόψει άλλη μια φορά, θα θεωρήσω ότι παραβίασε την ανακωχή και μπορείς να τον σκοτώσεις».

«Μάλιστα, άρχοντα».

Ο Γουάλντχερε σκυθρόπιασε αλλά δε μίλησε. Υπερτερούσαμε αριθμητικά, αλλά κάθε στιγμή που μέναμε στο βοσκοτόπι έρχονταν κι άλλοι νεοφερμένοι, με ασπίδες και όπλα. Σε λίγο θα υπερτερούσαν αυτοί.

«Λοιπόν, ποιος είσαι;» ρώτησα πάλι.

«Λέγομαι Έιναρ Έγκιλσον», απάντησε αυτός περήφανα, «και με φωνάζουν Έιναρ ο Λευκός».

«Είσαι Σκανδιναβός;»

«Είμαι».

«Κι εγώ είμαι ο Ούτρεντ του Μπέμπανμπεργκ», του είπα, «και με φωνάζουν με πολλά ονόματα. Είμαι πιο περήφανος για το Ούτρεντρεβε. Σημαίνει Ούτρεντ ο Κακός».

«Έχω ακούσει να μιλούν για σένα», είπε.

«Έχεις ακούσει για μένα», είπα, «αλλά εγώ δεν έχω ακούσει για σένα! Γι' αυτό ήρθες; Πιστεύεις ότι θα αποκτήσεις φήμη αν με σκοτώσεις;»

«Θα αποκτήσω», είπε.

«Και αν σε σκοτώσω εγώ, Έιναρ Έγκιλσον, θα μεγαλώσει η φήμη μου;» Απάντησα στην ερώτησή μου ο ίδιος με ένα αρνητικό νεύμα. «Ποιος θα σε κλάψει; Ποιος θα σε θυμηθεί;» Έφτυσα προς τον Γουάλντχερε. «Αυτοί οι άνθρωποι σε πλήρωσαν με χρυσάφι για να με σκοτώσεις. Ξέρεις γιατί;»

«Πες μου», είπε ο Έιναρ.

«Γιατί προσπαθούν να με σκοτώσουν από μικρό παιδί και δεν τα έχουν καταφέρει. Ξέρεις γιατί δεν τα έχουν καταφέρει;»

«Πες μου», είπε πάλι.

«Γιατί είναι καταραμένοι», είπα. «Γιατί λατρεύουν τον σταυρωμένο θεό των χριστιανών κι αυτός δεν τους προστατεύει. Περιφρονούν τους θεούς μας». Είχα δει ένα σφυρί σκαλισμένο από λευκό κόκαλο στον λαϊμό του Έιναρ. «Όμως, πριν από χρόνια, Έιναρ Έγκιλσον, τους έστειλα την κατάρα του Όντιν, επικαλέστηκα την οργή του Θωρ εναντίον τους. Και παίρνεις το λερωμένο χρυσάφι τους;»

«Το χρυσάφι είναι χρυσάφι», είπε ο Έιναρ.

«Κι έριξα την ίδια κατάρα στο πλοίο σου», είπα.

Αυτός κατένευσε, άγγιξε το λευκό σφυρί, αλλά δε μίλησε.

«Ή θα σε σκοτώσω», είπα στον Έιναρ, «ή θα 'ρθεις μαζί μας. Δε θα σου προσφέρω χρυσάφι για να έρθεις μαζί μου, θα σου προσφέρω κάτι καλύτερο. Τη ζωή σου. Αν πολεμήσεις γι' αυτόν», είπα φτύνοντας προς τον Γουάλντχερε, «θα πεθάνεις. Αν πολεμήσεις για μένα, θα ζήσεις».

Ο Έιναρ δεν είπε τίποτα, απλώς με κοίταζε σοβαρός. Δεν ήμουν σίγουρος αν ο Γουάλντχερε καταλάβαινε τη συζήτηση, αλλά ουσιαστικά δε χρειαζόταν να την καταλάβει. Ήξερε πως ότι έλεγα ήταν εναντίον του αφέντη του. «Αρκετά!» βρυχήθηκε.

«Όλη η Νορθουμβρία τους μισεί». Αγνόησα τον Γουάλντχερε και συνέχισα να μιλώ στον Έιναρ. «Κι εσύ θέλεις να πεθάνεις μαζί τους; Και αν επιλέξεις να πεθάνεις μαζί τους, θα πάρουμε το χρυσάφι, “που είναι χρυσάφι”, όπως είπες, και δε θα είναι πια δικό σου χρυσάφι. Θα είναι δικό μου». Κοίταξα τον Γουάλντχερε. «Τελείωσες το μέτρημα;»

Δεν απάντησε. Ήλπιζε να είχαν έρθει περισσότεροι δικοί του, αρκετοί για να μας επιτεθούν, αλλά τώρα οι αριθμοί μας ήταν περίπου ίσοι, και δεν ήθελε να αρχίσει μια μάχη στην οποία δεν ήταν σίγουρος ότι θα νικήσει. «Πες την προσευχή σου», του είπα, «γιατί ο θάνατός σου πλησιάζει». Δάγκωσα το δάχτυλό μου και το τίναξα προς το μέρος του. Αυτός έκανε το σημείο του σταυρού, ενώ ο Έιναρ απλώς έδειχνε ανήσυχος. «Αν έχεις το θάρρος», είπα στον Γουάλντχερε, «θα σε περιμένω αύριο στο Έτγκεφριν». Του τίναξα πάλι το δάχτυλο, σήμα ότι τον καταράστηκα, και μετά τραβήξαμε προς τα δυτικά.

Όταν δεν μπορείς να πολεμήσεις, πρέπει να καταριέσαι. Οι θεοί θέλουν να αισθάνονται απαραίτητοι.

Πηγαίναμε δυτικά μέσα στο σούρουπο. Ο ουρανός ήταν σκοτεινός, γεμάτος σύννεφα, και το έδαφος μουλιασμένο από μέρες βροχής. Δε βιαζόμασταν. Ο Γουάλντχερε δε θα μας ακολουθούσε, και αμφέβαλλα αν ο ξάδελφός μου θα δεχόταν την πρόκληση της μάχης στο Έτγκεφριν. Πίστευα ότι θα πολεμούσε τώρα που είχε τους έμπειρους πολεμιστές του Έιναρ μαζί με τους δικούς του, αλλά θα το έκανε σε μέρος που θα διάλεγε αυτός, όχι εγώ.

Ακολουθήσαμε μια κοιλάδα που ανέβαινε σιγά σιγά προς τους ψηλότερους λόφους. Η περιοχή είχε πλούσια βοσκοτόπια, κατάλληλα για πρόβατα, αλλά ήταν όλα άδεια. Τα λίγα αγροτόσπιτα που περάσαμε ήταν σκοτεινά, χωρίς καπνό να βγαίνει από την τρύπα της στέγης. Είχαμε λεηλατήσει όλη την περιοχή. Είχα φέρει έναν μικρό στρατό βόρεια, και επί έναν μήνα κάναμε επιθέσεις στους ενοίκους του ξαδέλφου μου. Διώξαμε τα κοπάδια τους, κλέψαμε τα γελάδια τους, κάψαμε τις αποθήκες τους, και βάλαμε φωτιά στα αλιευτικά στα μικρά λιμάνια βόρεια και νότια του οχυρού. Δεν είχαμε σκοτώσει κανέναν εκτός από κείνους που φορούσαν το έμβλημα του ξαδέλφου μου και τους λίγους που είχαν προβάλει αντίσταση, και δεν είχαμε πάρει κανέναν για σκλάβο. Είχαμε δείξει έλεος, γιατί αυτοί οι άνθρωποι μια μέρα θα ήταν δικοί μου ένοικοι, έτσι, τους είχαμε στείλει απλώς να ζητήσουν τροφή από το Μπέμπανμπεργκ, όπου ο ξάδελφός μου θα αναγκαζόταν να τους ταΐζει ενώ ταυτόχρονα εμείς καταστρέφαμε την τροφή που έδινε η γη.

«Έιναρ ο Λευκός;» ρώτησε ο γιος μου.

«Δεν τον έχω ξανακούσει», είπα αδιάφορα.

«Τον έχω ακουστά τον Έιναρ», είπε ο Μπεργκ. «Είναι Σκανδιναβός και ακολούθησε τον Γκρίμνταλ όταν ανέβηκε κωπηλατώντας τα ποτάμια του λευκού τόπου». Ο λευκός τόπος ήταν η αχανής έκταση που απλωνόταν κάπου πέρα από την πατρίδα των Δανών και των Σκανδιναβών, ένα μέρος με ατελείωτους χειμώνες,

λευκά δέντρα, λευκές πεδιάδες, και σκούρο ουρανό. Έλεγαν ότι ζουν γίγαντες εκεί, και άνθρωποι που είχαν τρίχωμα αντί για ρούχα, και νύχια που μπορούσαν να σε ξεσκίσουν από τον αφαλό ως τη ραχοκοκαλιά.

«Λευκός τόπος», είπε ο γιος μου. «Γι' αυτό τον λένε Λευκό;»

«Όχι, επειδή αφήνει τους εχθρούς του να αιμορραγούν μέχρι που ασπρίζουν», είπε ο Μπεργκ.

Απάντησα με έναν περιφρονητικό καγχασμό, αλλά ταυτόχρονα άγγιξα το σφυρί στον λαιμό μου.

«Είναι καλός;» ρώτησε ο γιος μου.

«Είναι Σκανδιναβός», είπε περήφανα ο Μπεργκ, «φυσικά είναι μεγάλος πολεμιστής!» Έκανε μια παύση. «Όμως έχω ακούσει να τον λένε και κάπως αλλιώς».

«Αλλιώς;»

«Έιναρ ο Άτυχος».

«Γιατί άτυχος;» ρώτησα.

Ο Μπεργκ σήκωσε τους ώμους του. «Τα πλοία του προσαράζουν, οι γυναίκες του πεθαίνουν». Άγγιξε το σφυρί που κρεμόταν στον λαιμό του για να μην τον αγγίξουν οι κακοτυχίες που περιέγραφε. «Όμως είναι γνωστό ότι κερδίζει και μάχες!»

Άτυχος ή όχι, σκέφτηκα, οι εκατόν πενήντα σκληροτράχηλοι Σκανδιναβοί πολεμιστές ήταν μια τρομερή δύναμη που προστέθηκε στη φρουρά του Μπέμπανμπεργκ, τόσο τρομερή που ο ξάδελφός μου όπως φαίνεται δεν τους άφησε να μπουν στο οχυρό του από φόβο ότι θα στραφούν εναντίον του και θα γίνουν οι νέοι ιδιοκτήτες του Μπέμπανμπεργκ. Τους είχε βάλει να μείνουν στο χωριό, και ήμουν σίγουρος ότι γρήγορα θα τους έδινε άλογα και θα τους έστελνε να παρενοχλούν τις δυνάμεις μου. Οι άντρες του Έιναρ δεν ήταν εδώ για να υπερασπιστούν τα τείχη του Μπέμπανμπεργκ, αλλά για να απωθήσουν τους άντρες μου μακριά από τις επάλξεις του. «Θα έρθουν γρήγορα», είπα.

«Θα έρθουν;»

«Ο Γουάλντχερε και ο Έιναρ», είπα. «Δε φαντάζομαι αύριο, αλλά θα έρθουν γρήγορα». Ο ξάδελφός μου ήθελε να δώσει ένα

γρήγορο τέλος. Ήθελε να με σκοτώσουν. Το χρυσάφι στον λαιμό και στους καρπούς του Έιναρ ήταν απόδειξη ότι ο ξάδελφός μου τον πλήρωσε για να φέρει πολεμιστές να με σκοτώσουν, και όσο πιο πολύ έμεναν εδώ τόσο πιο πολύ χρυσάφι θα του κόστιζε η διαμονή τους. Αν όχι αύριο, σκέφτηκα, τότε μέσα στη βδομάδα.

«Κοίτα, άρχοντα!» φώναξε ο Μπεργκ, δείχνοντας βόρεια.

Πάνω στον βόρειο λόφο ήταν ένας καβαλάρης.

Ήταν ακίνητος. Κρατούσε κοντάρι, με τη μύτη να δείχνει προς τα κάτω. Μας κοίταζε για μια στιγμή, και μετά γύρισε και χάθηκε πίσω από τη μακρινή ράχη. «Είναι ο τρίτος σήμερα», είπε ο γιος μου.

«Και δύο χτες, άρχοντα», είπε ο Ρόρικ.

«Θα έπρεπε να σκοτώσουμε έναν-δυο», είπε ο Μπεργκ με μένος.

«Γιατί;» ρώτησα. «Θέλω να ξέρει ο ξάδελφός μου πού είμαστε. Θέλω να έρθει στα σπαθιά μας». Οι καβαλάρηδες ήταν ανιχνευτές, που προφανώς τους έστελνε ο ξάδελφός μου να μας παρακολούθουν. Ήταν καλοί στη δουλειά τους. Επί μέρες τώρα είχαν σχηματίσει έναν μεγάλο χαλαρό δακτύλιο γύρω μας, έναν δακτύλιο που ήταν αόρατος τις περισσότερες φορές, αλλά ήξερα ότι υπήρχε πάντα. Είδα για μια στιγμή άλλον έναν καβαλάρη καθώς ο ήλιος βούλιαζε πίσω από τους δυτικούς λόφους. Το φως του ήλιου που έδνε ανακλάστηκε κόκκινο σαν αίμα στην αιχμή του κονταριού του, και μετά ο καβαλάρης χάθηκε μέσα στις σκιές καθώς επέστρεφε στο Μπέμπανμπεργκ.

«Είκοσι έξι κεφάλια γελάδια σήμερα», μου είπε ο Φίναν, «και τέσσερα άλογα». Ενώ εγώ προκαλούσα τον ξάδελφό μου πηγαίνοντας με τους άντρες μου κοντά στο οχυρό του, ο Φίναν έψαχνε για λάφυρα νότια του Έτγκεφριν. Είχε στείλει τα γελάδια σε μια διαδρομή που τελικά θα τα οδηγούσε στο Ντάνολμ. «Τα πήγαν ο Έρλιγκ μαζί με τέσσερις άντρες», μου είπε, «και υπήρχαν ανιχνευτές και νότια, δύο μόνο».

«Τους είδαμε και βόρεια και ανατολικά», είπα. «Και είναι καλοί», πρόσθεσα απρόθυμα.

«Και τώρα έχει εκατόν πενήντα επιπλέον πολεμιστές;» ρώτησε ο Φίναν δύσπιστα.

Κατένευσα. «Σκανδιναβοί, όλοι μισθωμένα σπαθιά με αρχηγό κάποιον Έιναρ. Έιναρ ο Λευκός».

«Άλλος ένας να σκοτώσουμε τότε», είπε ο Φίναν. Ήταν Ιρλανδός, ο πιο παλιός μου φίλος, υπαρχηγός μου και σύντροφος σε αμέτρητες μάχες. Είχε γκρίζα μαλλιά τώρα και βαθιές ρυτίδες στο πρόσωπο, αλλά φαντάζομαι ότι έτσι ήμουν κι εγώ. Γερνούσα, και ήθελα να πεθάνω ειρηνικά στο οχυρό που ήταν δικαιοματικά δικό μου.

Υπολόγιζα ότι θα μου έπαιρνε έναν χρόνο για να καταλάβω το Μπέμπαμπεργκ. Πρώτα, όλο το καλοκαίρι, το φθινόπωρο και τον χειμώνα, θα κατέστρεφα τις πηγές τροφής του οχυρού σκοτώνοντας ή κλέβοντας τα γελάδια και τα πρόβατα που έβοσκαν στα βοσκοτόπια και στους πράσινους λόφους. Θα γκρέμιζα τις σιταποθήκες, θα έκαιγα τις θημωνιές και θα έστελνα πλοία να καταστρέψουν τα αλιευτικά του ξαδέλφου μου. Θα έκανα τους τρομαγμένους ενοίκους του να αναζητήσουν καταφύγιο πίσω από τα ψηλά τείχη ώστε να έχει πολλά στόματα και ελάχιστη τροφή. Μέχρι την άνοιξη θα λιμοκτονούσαν, και οι άνθρωποι που λιμοκτονούν είναι αδύναμοι, και όταν έφταναν στο σημείο να τρώνε ποντικούς, θα κάναμε επίθεση.

Έτσι ήλπιζα τουλάχιστον.

Εμείς κάνουμε σχέδια, αλλά οι θεοί και οι τρεις Νόρνες στις ρίζες του Ίγκντρασιλ αποφασίζουν τη μοίρα μας. Το σχέδιό μου ήταν να κάνω τον ξάδελφό μου και τους άντρες του να πεινάσουν και να εξασθενήσουν, και τελικά να τους σκοτώσω, αλλά *wyrd bið ful āraed*.

Έπρεπε να το είχα φανταστεί.

Wyrd bið ful āraed – η μοίρα είναι αδυσώπητη. Ήθελα να κάνω τον ξάδελφό μου να έρθει στην κοιλάδα ανατολικά του Έτγκεφριν, όπου θα κάναμε τα δύο ποτάμια να κοκκινίσουν από το αίμα τους. Δεν υπήρχε καταφύγιο εκεί. Το Έτγκεφριν ήταν ένα οχυρό χτισμένο σε λοφοκορφή από τον αρχαίο λαό που ζούσε στη Βρετανία

πριν καν έρθουν οι Ρωμαίοι. Τα χωμάτινα τείχη του παλιού οχυρού είχαν γκρεμιστεί από καιρό, αλλά υπήρχε ακόμη ένα ρηχό υπόλειμμα της τάφρου γύρω από την ψηλή κορυφή. Δεν υπήρχε οικισμός εκεί, ούτε κτίσματα, ούτε δέντρα, μόνο το μεγάλο εξόγκωμα του λόφου κάτω από τον ασταμάτητο άνεμο. Δεν ήταν βολικό μέρος για στρατόπεδο. Δεν υπήρχαν καυσόξυλα, και το κοντινότερο νερό απείχε σχεδόν ένα χιλιόμετρο, αλλά είχε καλή θέα. Ήταν αδύνατο να πλησιάσει κανείς απαρατήρητος, και αν ο ξάδελφός μου τολμούσε όντως να στείλει άντρες, θα τους βλέπαμε να πλησιάζουν και θα ήμασταν σε ψηλότερη πλεονεκτική θέση.

Φυσικά, δεν ήρθε, αλλά τρεις μέρες μετά την κόντρα με τον Γουάλντχερε, είδα έναν μοναχικό καβαλάρη να πλησιάζει από τον νότο. Ήταν ένας μικρόσωμος άντρας καβάλα σε ένα μικρόσωμο άλογο, και φορούσε μαύρο ράσο που πλατάγιζε από τον άνεμο που φυσούσε ακόμη δυνατός και παγερός από τη μακρινή θάλασσα. Ο άγνωστος μας κοίταξε, και μετά φτέρνισε το μικροσκοπικό άλογό του και άρχισε να ανεβαίνει την απότομη πλαγιά. «Είναι παπάς», είπε ο Φίναν ξινισμένα. «Που σημαίνει ότι θέλουν να μιλήσουν και όχι να πολεμήσουν».

«Νομίζεις ότι τον έστειλε ο ξάδελφός μου;» ρώτησα.

«Ποιος άλλος;»

«Τότε γιατί έρχεται από τον νότο;»

«Είναι παπάς. Δε θα μπορούσε να βρει ούτε τον κώλο του αν τον γύριζες και του 'ριχνες μια γερή κλοτσιά».

Αναζήτησα κάποια ένδειξη ότι μας παρακολουθούν ανιχνευτές αλλά δεν είδα τίποτα. Δεν είχαμε δει κανέναν εδώ και δύο μέρες. Η απουσία τους με έπεισε ότι κάτι κακό μαγείρευε ο ξάδελφός μου, έτσι, εκείνη τη μέρα πήγαμε στο Μπέμπανμπεργκ και είδαμε το οχυρό και το τι μαγείρευε. Οι άντρες του Έιναρ έφτιαχναν ένα νέο ξύλινο τείχος εγκάρσια στον ισθμό της άμμου που οδηγούσε στον βράχο του Μπέμπανμπεργκ. Φαίνεται ότι αυτή ήταν η άμυνα των Σκανδιναβών, ένα νέο εξωτερικό τείχος. Ο ξάδελφός μου δεν τους εμπιστευόταν για να τους αφήσει να μπουν στο οχυρό, έτσι έφτιαχναν ένα νέο τείχος που θα έπρεπε να το περάσουμε για να

μπορέσουμε να επιτεθούμε πρώτα στη Χαμηλή Πύλη και μετά στην Ψηλή. «Το κάθαρμα κρύβεται», γρύλισε ο Φίναν, «δε θα μας πολεμήσει στα ανοιχτά. Θέλει να πεθάνουμε στα τείχη του».

«Που έγιναν τρία τώρα», είπα. Θα έπρεπε να περάσουμε το νέο ξύλινο τείχος, μετά τις τρομερές επάλξεις της Χαμηλής Πύλης, και ακόμη και τότε θα υπήρχε ακόμη το μεγάλο τείχος της Ψηλής Πύλης.

Όμως το νέο τείχος δεν ήταν η χειρότερη εξέλιξη. Η μεγαλύτερη απογοήτευση ήταν δύο νέα πλοία που είδα στο λιμάνι του Μπέμπανμπεργκ. Ένα ήταν πολεμικό, μικρότερο από τα τέσσερα που είχαμε δει να φτάνουν, είχε όμως όπως κι αυτά τη σημαία του Έιναρ με τη δρακοκεφαλή, και δίπλα του ήταν ένα φαρδύ εμπορικό πλοίο. Άντρες κουβαλούσαν βαρέλια στην όχθη περπατώντας στο ρηχό νερό και τα άφηναν στην ακτή έξω από τη Χαμηλή Πύλη.

«Ο Έιναρ του φέρνει τρόφιμα», είπα σκυθρωπός. Ο Φίναν δε μίλησε. Ήξερε τι ένιωθα: απελπισία. Ο ξάδελφός μου τώρα είχε περισσότερους άντρες, και έναν στόλο που έφερνε τρόφιμα στη φρουρά του. «Δεν μπορώ να τους κάνω να πεινάσουν όσο είναι εδώ αυτά τα καθάρματα», είπα.

Και τώρα, αργά το απόγευμα και κάτω από έναν βαρύ σκοτεινό ουρανό, είχε φτάσει στο Έτγκεφριν ένας παπάς, και συμπέρανα ότι τον είχε στείλει ο ξάδελφός μου με κάποιο χαιρέκακο μήνυμα. Είχε πλησιάσει αρκετά τώρα και είδα ότι είχε μακριά μαύρα λιγδωμένα μαλλιά που κρέμονταν δεξιά κι αριστερά από το χλωμό φοβισμένο πρόσωπό του που μας κοίταζε ανασηκωμένο. Κούνησε το χέρι, μάλλον θέλοντας ένα αντίστοιχο κούνημα από μας που θα τον καθησύχαζε ότι ήταν ευπρόσδεκτος, αλλά κανείς από τους άντρες μου δεν κινήθηκε. Απλώς τον παρακολούθησάμε καθώς το κουρασμένο άλογό του έφτασε στην κορυφή του λόφου και πέρασε το χωμάτινο τείχος. Ο παπάς τρέκλισε λίγο όταν ξεπέζεψε. Κοίταξε γύρω και ρίγησε με αυτό που είδε: τους άντρες μου. Άντρες με αλυσιδωτούς και δερμάτινους θώρακες, σκληρούς άντρες, άντρες με σπαθιά. Κανείς δεν του μίλησε, περίμεναν όλοι να εξηγήσει την άφιξή του. Τελικά με είδε, είδε τον χρυσό στον λαι-

μό μου και στα μπράτσα μου, και τότε πλησίασε κι έπεσε στα γόνατα. «Είσαι ο άρχοντας Ούτρεντ;»

«Είμαι ο άρχοντας Ούτρεντ».

«Λέγομαι, Έντιγκ, πατήρ Έντιγκ. Σε αναζητούσα, άρχοντα».

«Είπα στον Γουάλντχερε πού θα με βρει», είπα τραχιά.

Ο Έντιγκ με κοίταξε απορημένος. «Στον Γουάλντχερε, άρχοντα;»

«Είσαι από το Μπέμπανμπεργκ;»

«Το Μπέμπανμπεργκ; Όχι, ερχόμαστε από το Έοφερουικ».

«Το Έοφερουικ!» Δεν μπόρεσα να κρύψω την έκπληξή μου. «Και είπες “ερχόμαστε”. Πόσοι είστε;» κοίταξα νότια, αλλά δεν είδα άλλους καβαλάρηδες.

«Φύγαμε πέντε από το Έοφερουικ, άρχοντα, αλλά μας επιτέθηκαν».

«Και έζησες μόνο εσύ;» είπε επικριτικά ο Φίναν.

«Οι άλλοι τράβηξαν τους εχθρούς μακριά, άρχοντα». Ο πατήρ Έντιγκ μίλησε σ' εμένα και όχι στον Φίναν. «Ήθελαν να μορδέσω να σε βρω. Ήξεραν ότι ήταν σημαντικό».

«Ποιος σε έστειλε;» ρώτησα.

«Ο βασιλιάς Σίγκτριγκρ, άρχοντα».

Αισθάνθηκα ένα παγερό ρίγος γύρω από την καρδιά μου. Για μια στιγμή δεν τόλμησα να μιλήσω, φοβόμουν τι θα έλεγε αυτός ο νεαρός παπάς. «Ο Σίγκτριγκρ», είπα τελικά, και αναρωτήθηκα ποια κρίση μπορεί να έκανε τον γαμπρό μου να στείλει αγγελιοφόρο να με βρει. Φοβήθηκα για την κόρη μου. «Είναι άρρωστη η Στίορα;» ρώτησα επιτακτικά. «Τα παιδιά;»

«Όχι, άρχοντα, η βασίλισσα και τα παιδιά της είναι καλά».

«Τότε...»

«Ο βασιλιάς ζητά να επιστρέψεις, άρχοντα», είπε ο Έντιγκ, κι έβγαλε μια τυλιγμένη περγαμινή μέσα από το ράσο του. Μου την έτεινε.

Πήρα την τσαλακωμένη περγαμινή αλλά δεν την ξετύλιξα. «Γιατί;»

«Έκαναν επίθεση οι Σάξονες, άρχοντα. Η Νορθουμβρία είναι

σε πόλεμο». Ήταν ακόμη γονατιστός, με το πρόσωπο ανασηκωμένο για να με κοιτάζει. «Ο βασιλιάς θέλει τους άντρες σου, άρχοντα. Και θέλει και σένα».

Βλαστήμησα. Το Μπέμπανμπεργκ έπρεπε να περιμένει. Θα γυρίζαμε στον νότο.

Η Βρετανία διανύει μια εύθραυστη περίοδο ειρήνης. Έπειτα από μια αιματηρή μάχη, οι θριαμβευτές Δυτικοσάξονες έχουν καταλάβει πλέον και την Ανατολική Αγγλία διώχνοντας τους Δανούς. Η Μερκία έχει συνάψει συνθήκη ειρήνης με το τελευταίο βασίλειο των Βίκινγκς, τη Νορθουμβρία, το μοναδικό εμπόδιο στο να γίνει το όνειρο του Άλφρεντ, και πλέον του γιου του Έντουαρντ, πραγματικότητα.

Ο Ούτρεντ επιτέλους είναι ελεύθερος να γυρίσει στο Μπέμπανμπεργκ, το μεγάλο, απόρθητο κάστρο που δικαιοματικά του ανήκει, αλλά πρέπει να πολεμήσει γι' αυτό. Ενώ ετοιμάζεται, ανακαλύπτει στην πορεία ότι απέναντί του δεν είναι μόνο ο ξάδελφός του, γιος του καταχραστή θείου του, αλλά και οι Σκοτσέζοι με αρχηγό τον Κονσταντίν, που αποφάσισαν να επεκτείνουν τα εδάφη τους προς τον νότο, και, φυσικά, ο αιώνιος εχθρός του Ούτρεντ, ο Έθελχελμ, ο οποίος αφενός εισβάλλει στη Νορθουμβρία, υπονομεύοντας τα σχέδια του Ούτρεντ, και αφετέρου συμμαχεί με τον ξάδελφό του.

Μόνος απέναντι σε όλους, ο Ούτρεντ θα αντιτάξει την εξυπνάδα του, το θάρρος του και φυσικά τη φοβερή φήμη του αήττητου πολέμαρχου. Μένει να δούμε αν του αρκούν αυτά για να φτάσει στον στόχο του.

**Το δέκατο μέρος της σειράς
«Σαξονικά Χρονικά».**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗ: 22543